

Materi . . .

I.

Draga mati! ah še v grobu
dramiti te moram;
znaš li, kaj so rekli?
Vse in vsem si pel že,

ali mater si pozabil
in še ene pesmi
nisi ji zapel.
Ah, kaj ne, kako brezumni!

ti pač znaš: kar srce ljubi,
ljubi najgorkejše, najzvestejše,
to v globinah krije skritih
in o tem molči . . .

II.

Majka, majka, spi v pokoju,
v ljubljennem domačem kraju.
Meni kmalu tuja zemlja
dala bo mirú . . .
Oj, in skup ne bova počivala,
kot sva mislila nekdanj,
kot sva rekla: rože tvoje

bodo se do mojih sklanjale
in v jutranji rosi združene ljubezen
najino oznanjale — — —
Nič ne de! Nad zvezdami
duša tvoja biva;
duša moja kmalu, kmalu
k tebi pohiti.

III.

Da tuja zemlja dala bode
prostora za moj grob;
krog njega stali bodejo spominki,
umetni, dragoceni, poznim vekom
znaneč čast, slavo teh, ki spe
krog groba mojega. —
In takrat — v poznih vekih —
se morda spomni name kdo

in odkopati dá lobanjo mojo,
da svet dobi podobo pravo
pozabljenega pesnika . . .
In potlej — o to vem — se dvigne,
znaneč i moja čast in slavo,
nad mano krasen spomenik.
Saj Toman jih ima v obilici . . .

IV.

Moj Bog, kam sem zašel!
Smrt mi skozi okno gleda,
jaz pa še po slavi hrepenim . . .
Grob moj v tihem bo kotiču
skrit, pozabljen; le rezeda morda,

morda nagelj vzraste in vscevete na njem.
In žalujka bo nad njim šumela,
ah, šumela pesmi, ki v življenju kratkem
nisem mogel jih zapeti . . .
Vetrec bode jih odnašal v tih večer.

V.

Da, to je pot življenja našega:
v daljavi kažejo nam cilje zlate,
ovite z rožami in lavorjem,
in pravijo: le ta ovinek še,
ta strmec, in pri cilju si . . .

A ko se trudni zgrudimo,
in mrtvi že, po cilju stegamo roke,
ah, ni več rož in ni več lavorja,
a mesto njih šumé nad nami
žalujke in ciprese . . .

VI.

Mati, jaz sem truden,
dalje več ne morem;
mного rad bi še povedal,
ali noče, noče Bog!
Da ne bodo rekli

nate nisem mislil,
vrste te posvečam tebi;
morda so poslednje te . . .
In zdaj z Bogom, draga majka,
z Bogom in na svidenje . . .!

Vinko Vinič